

Isten dicsőségére élni

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Józsué 5:13-6:20; 2Krónika 20:1-30;
Zsoltárok 145; Apostolok cselekedetei 16:16-34; Filippi 4:4-7

„Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljetek” (Fil 4:4)!

Mindig könnyű örömmel ünnepelni az Urat, amikor boldogok vagyunk. Viszont ez nem ilyen egyszerű, amikor a dolgok rosszul mennek, amikor a lehető legnehezebb helyzetben vagyunk, amikor felizzik a kemence. Ám éppen ekkor kell dicsőítenünk Istent – talán pont ilyenkor kell a legjobban –, mert a dicsőítés segít megtartani a hitünket.

A dicsőítés valóban átformálhatja a legsötétebb körülményeinket, ha nem is abban az értelemben, hogy megváltoztatja a tényeket. Minket változtat meg, illetve a körülöttünk levőket, így már szembe tudunk nézni a kihívásokkal.

A tevékeny hit dicsőítésben mutatkozik meg. Elképzelhető, hogy ez nem jön természetes, de amikor úgy dicsőítünk, hogy az természetes részévé válik az életünknek, annak megtérítő és meggyőző ereje is van.

A hét dióhéjban: Mi a dicsőítés? Hogyan válhat komoly lelki fegyverünk-ké a nehéz körülmények között? Hogyan formálhat át bennünket, sőt a helyzetet is körülöttünk?

A DICSŐÍTÉS KERETE

Fjodor Dosztojevszkijt, a nagy orosz író halálra ítélték, az utolsó pillanatban azonban megváltoztatták az ítéletet. Végül több évet töltött börtönben. Az ott átélt tapasztalatáról a következőt írta: „Az utolsó pillanatilg hinni kell, még akkor is, ha mindenki elfordul és csak egyedül te maradsz hűséges! Akkor is vidd elé adományodat és dicsőítsd Istent magányodban!”

Ezekben a tanulmányokban már láttuk, hogy Pál elképesztő ellenállást és üldözést szenvedett el. Most viszont egy római börtönben ült, mégsem esett kétségbe, hanem buzgón írta a levelét, hogy bátorítsa a Filippiben élő hívőket!

Olvassuk el Fil 4:4-7 részét! Hogyan írhatott ilyet az apostol, hiszen börtönben volt? A szakasznak mely részei segítenek ráatalálni „az Istennek békességére”?

Egy dolog örülni, amikor minden jól halad. Az apostol viszont arra bátorít, hogy mindig örüljünk. Ez furcsának tűnhet. Ha szó szerint vesszük, amit Pál ír, akkor két fontos következtetést kell levonnunk belőle a magunk számára.

Először is, ha mindig örülünk, akkor ez azt jelenti, hogy akkor is örülünk, ha látszólag semmi okunk nincs rá. Másodszor pedig, ha mindenkor örülni akarunk, meg kell tanulnunk olyankor is örülni, amikor nincs hozzá kedvünk.

Pál arra szólít, hogy akkor is dicsőítsük az Urat, amikor ez még természetellenesnek, sőt akár értelmetlennek is tűnhet. Ám ahogy látni fogjuk, pontosan azért kell örülnünk, mert ez időnként észszerűtlennek tűnik. Más szóval a dicsőítés a hit cselekedete. A hit nem a körülményektől függ, hanem Isten igazságán alapszik, tehát nem is azért dicsőítjük Őt, mert éppen jól érezzük magunkat, hanem mert ismerjük az igazságot Istenről és az ígéreteiről. Csodálatos módon ez az a hit, ami átformálja a gondolkodásunkat, az érzéseinket és a körülményeinket.

Mi az az igazság Istent illetően, amit a mai igeszakaszban megnevez Pál? Miért volt képes még a börtönben is örülni? Írjunk egy rövid listát arról, amiről meggyőződünk az Úrral kapcsolatban! Menjünk végig a felsoroláson és dicsőítsük Őt minden egyes elemért! Hogyan változik meg ekkor az érzésünk és a véleményünk a helyzetünkkel kapcsolatban?

FALAKAT BONTANI IMÁVAL

Van egy kifejezés, ami úgy szól, hogy „sarokba szorították”. Képzeljük el, valaki egy szoba padlóját lakkozza, majd rájön, hogy csak úgy tudna ki-menni, ha átgyalogolna a friss lakkon! Tehát addig ott kell maradnia, amíg a máz meg nem szárad. Időnként úgy tűnik, mintha a hitünk sarokba szorítana bennünket. Belekerülünk egy helyzetbe és a padló nedves lakkja, a hitünk „bezár” minket. Felmérjük a helyzetet, és vagy elutasítjuk Istent, a hitet és minden egyebet, amiben csak hiszünk, vagy a hitünk rávesz minket arra, hogy higgyünk a lehetetlenben.

Az Úr „sarokba” vezette az izraelitákat. Miután negyven évig vándoroltak a pusztában, nem üres, békés mezőkre terelte őket, hanem egyenesen a környék egyik legjobban megerősített városához. Hat napon át néma csendben kellett körbejárniuk Jerikó körül, a hetedik nap pedig megparancsolta nekik, hogy kiáltsanak, és a kiáltás meg a kürtszó győzelmet hoz.

Olvassuk el Józs 5:13-6:20 szakaszát! Mit akart az Úr megtanítani az izraelitáknak?

A hangos kiáltás nem váltott ki olyan rezgést, amitől összedőlt volna a fal. Amikor Isten azt parancsolta a népnek, hogy „*Kiáltsatok*”, akkor az ugyanolyan kiáltás volt, mint amiről Dávid a 66. zsoltárban ír: „*Örvendj, egész föld, az Istennek! Zengjétek dicső nevét, dicsérjétek dicsőségét*” (Zsolt 66:1-2, RÚF). Ez dicsőítést jelentett. Miután hat napon át nézték a hatalmas falakat, arra a következtetésre juthattak, hogy esélyük sem lehet maguktól lerombolni azokat.

Hogyan segít ez a gondolat megértenünk Zsid 11:30 versét?

Amikor Isten éppen valami újat készül tenni az életünkben, elvihet minket egy „Jerikóhoz”, mert meg kell tanítania nekünk, hogy a győzelmet nem a saját erőnkkel és a stratégiánkkal szerezzük meg. Külső forrásból érkezik minden, amire szükségünk lesz. Így mindegy, mi áll előttünk, mennyire lebirkózhatatlannak tűnik a helyzet, a mi feladatunk az, hogy dicsőítsük az Urat, hiszen Ő a forrása mindenünknek. Ez a cselekvő hit.

ISTEN DICSŐSÉGÉRE ÉLNI

Lehet, hogy nem érezzük természetesnek a dicsőítést még akkor sem, amikor minden rendben van, hát még akkor mennyire nehéz lehet, amikor rosszra fordulnak a dolgok! Mégis ezt kell tennünk! Addig kell gyakorolnunk, amíg egy meghatározott időközönként végzett cselekvésből a minket körülvevő légkörre változik. A dicsőítés nem annyira egy külön tett, mint egy bizonyos életmód.

Olvassuk el a 145. zsoltárt! Dávid milyen okokból dicsőíti Istent? Hogyan tehetjük mi is a magunkévá a zsoltár szavait?

Charles Haddon Spurgeon, a híres angol prédikátor írt egy könyvet *The Practice of Praise* [A dicsőítés gyakorlata] címmel. A mai zsoltár 7. versét veszi alapul. Spurgeon ebből a rövid versből három fontos dologra tereli a figyelmünket, amelyekkel fejleszthetjük a dicsőítésünket.

Dicsőítünk, amikor körülnézünk. Ha nem tekintünk körbe, hogy meglássuk Isten nagyságát, nem találunk okot a dicsőítésre. Mit láthatunk a teremtett világban, ami dicséretre méltó? A természet szépségét. Milyen dicséretre érdemes dolgot látunk a lelki világban? Például egy fiatal keresztény növekvő hitét.

Amikor dicsőítünk, felidézzük a látottakat. Fel kell tudnunk idézni a dicsőítésre méltó okot, ha a dicséret légkörében akarunk élni. Hogyan emlékezhetünk Isten nagyságára, hogy ne feledkezzünk el a jóságáról és az igazságról vele kapcsolatban? Például új szertartások kialakításával vagy jelképekkel, amelyek a jóságára emlékeztetnek.

A dicsőítést gyakoroljuk, amikor erről beszélünk. A dicsőítés nem csak a gondolatainkban történik. Az a lényege, hogy ki kell mondanunk és így meghallhassák a körülöttünk lévők. Milyen okunk van rá, hogy a szavainkkal dicsőítsük Istent? Kire és milyen hatása lesz így a dicsőítésnek?

Vegyünk egy tollat és egy papírt, és foglalkozzunk egy darabig ezzel a három ponttal! Mit tehetünk, hogy a szokásunkká tegyük a dicsőítést?

MEGGYŐZŐ TANÚ

Az *apostolok cselekedeteiben* óriási hatást tett a dicsőítés azokra, akik csak hallották. Olvassuk el ApCsel 16:16-34 szakaszát! Pált és Szilászt börtönbe vetették, miután levetkőztetve durván megverték őket. Senki nem volt, aki bekente volna csúnyán összekaszabolt, megsebzett hátukat. A tömlőc belső részében helyezték el őket, ahol kalodába zárt lábbal, nagy testi fájdalmak között voltak. Pál és Szilász a többi fogoly füle hallatára mégis imádkozni és énekelni kezdett.

A földrengés után, amikor a börtönőr rájött, hogy sem Pál, sem Szilász, sem a többi fogoly nem szökött meg, *„remegve borult Pál és Szilász elé; majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek”* (ApCsel 16:29-30, RÚF)?

Miért figyelt fel a börtönőr arra, hogy neki is szüksége van az üdvösigre? Vajon milyen szerepe volt Pál és Szilász imájának, énekének abban, hogy a foglyok a börtönben maradtak, illetve a férfi az egész családjával együtt megtért?

Lenyűgöző gondolat, hogy dicsőítésünk megváltoztathatja a körülöttünk levők örök sorsát! Vajon üdvözült volna bárki is azon az éjszakán, ha Pál és Szilász a sötétben ülve csak káromkodott és panaszkodott volna, ahogy azt általában a foglyok teszik? Nem tudni, mi történt aztán a börtönőrrel és a családjával, de elképzelhető, hogy olvasták Pál későbbi levelét, amit egy római börtönből írt: *„Mert nektek nemcsak az adatott meg Krisztusért, hogy higgyetek benne, hanem az is, hogy szenvedjeteK érte, és ugyanabban a küzdelemben álljateK, amelyet tőlem láttateK, és amelyet most rólam hallotok”* (Fil 1:29-30, RÚF). Ha ezt tényleg olvasták és elgondolkodtak azon, hogyan hozott nekik örömet az apostol szenvedése, ez új löketet adhatott nekik ahhoz, hogy minden áron hűségeseK maradjanak.

Vajon kire lehet Istenhez fordító hatása a szívünkből fakadó dicsőítésnek? Tegyük még több erőfeszítést azért, hogy egyre nyitottabban és kifejezőbben dicsőíthessük Istent az emberek között! El sem tudjuk képzelni, hogy milyen jó hatással lehetünk így másokra.

A GYŐZELMET HOZÓ FEGYVER

Olvassuk el 2Krn 20:1-30 részét! A dicsőítés hatásos fegyver, amint azt Jósafát is felismerte. Miután megtudta, hogy „*nagy sokaság*” közeledik felé, a király nem vetette bele magát egyből a harcba, hanem „*az Urat kezdé keresni*” (2Krn 20:3). Júda népe Jeruzsálemba ment bőjtölni, Jósafát pedig felvázolta előttük a valós helyzetet: „*Mert nincsen mi bennünk erő e nagy sokasággal szemben, mely ellenünk jön. Nem tudjuk, mit cselekedjünk, hanem csak tereád néznek a mi szemeink*” (2Krn 20:12).

Ösztönösen hogyan reagálunk, amikor „*nagy sokaság*” jön ellenünk? Mit tanulhatunk meg a túlerő kezeléséről Jósafát reakciójából, amit 2Krn 20:3-12 szakaszában találunk?

Amikor az Úr Lelke rászállt Jahaziélre, ő bátran kijelentette: „*Nektek nem is kell majd harcolnotok, csak veszteg állnotok és néznetek, hogyan szabadít meg benneteket az Úr. Ne félj és ne rettegj, Júda és Jeruzsálem! Holnap vonuljatok ellenük, mert veletek lesz az Úr*” (2Krn 20:17, RÚF)! Ezek után dicsőítették az Urat és „*nagy fennszóval*” énekeltek neki (2Krn 20:19, ÚRK). Isten harcol majd értük, de nekik azért fel kellett sorakozniuk az ellenséggel szemben.

Ez nem szokványos hadi felvonulás volt. Jósafát kiállított egy kórust, hogy menetelés közben dicsőítő énekeket énekeljenek Istennek. „*Amikor elkezdtek az ujjongást és a dicséretet, az Úr lázadozókat támasztott a Júdára támadó ammóniak, móábiták és a Széir-hegység lakói között, és ezért vereséget szenvedtek*” (2Krn 20:22, RÚF). A krónikás szerint Isten abban a pillanatban lépett közbe, amikor a nép kimutatta, hogy hisznek az ígéletében és dicsőíteni kezdték „*a szentség ékességét*” (2Krn 20:21).

Olvassuk el ismét 2Krn 20:1-30 szakaszát! Milyen lelki elveket találunk itt, amelyek főleg a megpróbáló, stresszes időszakokban alkalmazhatók az Istennel való kapcsolatunkban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, „Jósá-
fát” c. fejezet, 121-128. o.; *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent
Kiadó, „Jerikó bevétele” c. fejezet, 455-464. o.

„Akkor hát neveljük szívünket és nyelvünket Isten páratlan szeretetének di-
csőítésére! Szoktassuk lelkünket bizakodásra, és maradjunk mindig a Gol-
gota keresztyéről sugárzó fényben! Sohase feledkezzünk meg arról, hogy
a mennyei Király gyermekei vagyunk, a seregek Urának fiai és leányai!
Nála mindig megpihenhetünk” (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnyomán*.
Budapest, 1998, Advent Kiadó, 175. o.).

„Szeretném, hogy velem együtt imádjátok és magasztaljátok az Urat! Dicső-
ítsük Őt akkor is, amikor elbukunk a sötétségben! Dicsőítsük Őt a kísér-
tésben! Az apostol azt mondja, hogy »Örüljete az Úrban mindenkor; ismét
mondom, örüljetek« (Fil 4:4)! Ez talán homályt és sötétséget visz majd a csa-
ládunkba? Egyáltalán nem, inkább a nap sugaraival ragyogja be! Be fogjuk
gyűjteni az örök fénysugarakat a dicsőség trónjáról és tükrözzük is ma-
gunk körül. Hadd buzdítsalak benneteket, hogy tegyétek ezt, tükrözzétek
a világosságot és az életet magatok körül, nemcsak a saját utatokra, hanem
mindazokéra is, akiket ismertek! Legyen az a célotok, hogy jobbá teszitek,
felemelitek a körülöttetek levőket, a menny és a dicsőség felé irányítjátok
őket! Vezessétek őket rá, hogy minden földi dolog felett keressék azt, ami
örökkévaló, a halhatatlan örökséget, a romlatlan gazdagságot” (Ellen G.
White: *2 Testimonies for the Church*. 593-594. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A keresztyének életében milyen szerepet tölt be a közösségi dicső-
ítés? Hogyan jellemeznénk a dicsőítést a szombati istentiszteleteink
során? Felemel bennünket? Vajon arra bátorítja a tagokat, hogy
maradjanak hűségesek a próbák és a megrázkódtatások között? Ha
nem, akkor mit tehetnénk ezzel kapcsolatban?
- 2) Mit jelent akkor is dicsőíteni az Urat, „amikor elbukunk a sötétség-
ben”, vagy kísértést tapasztalunk? Hogyan segíthet át bennünket
a dicsőítés ezeken a sötét pillanatokon?
- 3) Beszéljük arról a csoportban, hogy a dicsőítés milyen hatással volt
az életünkre! Mit tanulhatunk egymás tapasztalataiból?
- 4) Válasszunk ki közösen egy zsoltárt és töltsünk egy kis időt az olva-
sásával! Mit tanít a dicsőítésről? Milyen hatással lesz a hitünkre?

DANIEL JUNED:
MEGJELENSZ, Ó, JÉZUS

Megjelsz, ó, Jézus, mikor bűnöm súlya
az út porába leterít.

Csendülő hangod a porból is feléleszt.

Kezed értem nyúl, felsegít.

Kezed értem nyúl, felsegít.

Megjelsz, ó, Jézus, aki énmiattam

gyötrődött és megszenvedett,

s a lelkemben érzem, kínodért mit kaptam:

Bocsánatot és életet.

Bocsánatot és életet.

Megjelsz, ó, Jézus borús ösvényemen,

hol sírva vonszolom magam,

s megkönyörülsz rajtam, bús szenvedésem,

szólsz és elmúlik hangtalan.

Szólsz és elmúlik hangtalan.

Fordította: Bókay János